

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

перѣше на върха на брѣста. Духна остъръ, мразовитъ вѣтъръ и го залюлѣ на клончето. Главата му настрѣхна отъ студа. Крилата му не го слушаха. Бѣха се схванали. Едва ги разтвори. Подхвъркна и заобикаля край рѣката да търси нѣщо за хапване. Нищо не намѣри. Гладува нѣколко дни. Знаеше, че въ дънера на брѣста е хамбарчето на мравката. Но то бѣ дълбоко въ коренитѣ. Гарванътъ не можеше да си клѣвне отъ зрънцата. А се срамуваше да си поиска.

Следъ нѣколко дни намѣри едно умрѣло куче край рѣката. Около месецъ яде отъ него.

Времето се постопли. Зимата отиваше. Но къмъ края си Малтъкъ-Сѣчко сви ядовито земята въ студъ. Три дни гарванътъ не тури нищо въ гушата си. Студътъ го сковаваше. Не можеше да хвърчи. Духна силенъ вѣтъръ, и гарванътъ съ жално гракане падна въ коренището на дървото. Мравката подаде главичка отъ топлото си жилище.

— Какво става, съседе?

— Га-га-ахъ-ахъ! Умирамъ отъ гладъ, съседке.

— Малко остана, съседе. Зимата си отива.

— Дай ми на заемъ нѣколко зрънца!

— Дълга излѣзе зимата. Само две ми останаха.

— Едното ми дай, ще ти го върна.

Милостивата мравка му даде едното си житено зрънце.

— Цѣлъ житенъ класъ ще ти върна за него, съседке!

— Едно зрънце ти дадохъ, едно искамъ, съседе.

Дойде лѣто. Гарванътъ се развесели. Не му остана време да върне зрънцето. Минаха две години. Мравката му напомни нѣколко пѣти за зърното, но той все обещавахе и не го връщахе.

Мравката даде въ сждъ гарвана. Сждия бѣше господинъ Марко — голѣмо черно магаре. Заради дългитѣ му уши и строгия гласъ, Марко бѣ избранъ отъ животнитѣ за сждия.

Марко призова гарвана и мравката да отсжди, кой е правиятъ?

Гарванътъ знаеше, че Марко обича тръни. Отчупи едно глогово клонче съ зелени листа. Улови го съ човката си и го занесе армаганъ на сждията.

Ссдилището бѣ далече. Мравката не можеше за цѣла година да стигне до тамъ. Ето защо, тя нае самолетъ, та по-бързо да отлети при сждията. Седна въ самолета, и хвърчилото забръмча. По пѣтя настигнаха гарвана. Мравката го покани въ самолета. Пристигнаха. Гар-